

Malvine Van Dessel over haar thuis in Ten Kerselaere

“Personeel en bewoners zijn hier als familie”

“Malvine heeft bij ons een nieuwe thuis gevonden”, zegt sociaal verpleegkundige Noëlla Vermunicht.

Foto Marc AERTS

Woon- en zorghuis Ten Kerselaere in Hallaar (Heist-op-den-Berg) is een schoolvoorbeeld van hoe de ouderenzorg in heel Vlaanderen moet evolueren. Dat zegt Vlaams minister van Welzijn Steven Vanackere (CD&V/N-VA). Residente Malvine Van Dessel (82) kan erover meespreken.

● HALLAAR, BEERZEL

In 2030 is meer dan een kwart van de Vlaamse bevolking 65 jaar of ouder. “Sinds 1900 is onze levensverwachting met 33 jaar gestegen”, zegt minister Vanackere. Met zijn nieuwe woonzorgdecreet speelt hij daar op in. “Zeventig procent van onze senioren wil zo lang mogelijk zelfstan-

dig thuis blijven wonen. Daarom moeten wij thuiszorg en de stap naar een woonzorgcentrum beter op elkaar afstemmen”, geeft de minister aan.

In Ten Kerselaere aan de Boonmarkt in Hallaar proberen ze dat al jaren te doen. “Wij slopen muren”, zegt algemeen directeur Paul Van Tendeloo. In zijn centrum wonen een 160-tal mensen. “Allemaal hebben ze een voor- en een achterdeur. De voordeur leidt naar buiten, de achterdeur naar onze centrale hal kunnen de ouderen nemen als ze hulp nodig hebben”, aldus Van Tendeloo.

Malvine Van Dessel uit Beerzel (Putte) heeft in Ten Kerselaere al een heel zorgparcours doorlopen. Zij kwam na een hersenbloeding met het woon- en zorghuis in contact. Van de ene dag op de andere veranderde ze van een kwieke zeventiger in iemand die hulp nodig had. “Het was voor haar niet gemakkelijk om dat te aanvaarden”, zegt sociaal verpleegkundige Noëlla Vermunicht.

Intussen heeft Malvine al zo’n tien jaar

haar tweede thuis gevonden in Ten Kerselaere. “Ze zijn hier heel goed voor mij. Het personeel en de andere bewoners zijn als familie”, getuigt Malvine. In haar huis woont ze samen met zeven andere residenten. “Mijn kinderen, goud voor mij, komen elke dag langs. Je leeft ook sterk mee met de andere bewoners”, vertelt Malvine. Toch woonde ze niet vanaf het begin in Ten Kerselaere. “Het begon met dagopvang en kortverblijf voor tijdelijke opvang. Zo willen wij familie of partner wat ademruimte geven. Het verblijf is wel beperkt tot drie maanden”, legt Noëlla Vermunicht uit.

Vooraleer ze de stap naar het woon- en zorghuis maakte, verbleef Malvine samen met haar man ook een tijdje in een seniorenwoning. Maar toen hij ziek werd, ruilden ze hun huisje samen voor een kamer in het ‘rusthuis’. “Tot de laatste snik heeft Malvine haar echtgenoot hier mee kunnen verzorgen”, besluit Noëlla.

Sven VAN HAEZENDONCK